(గత సంచిక తరువాయి)

ప్రొద్దుటే లేచి తలారా స్నానం చేసి, సన్న బార్డరు వున్న ఆకుపచ్చ రంగు పట్టుచీర కట్టుకుంది రచిత. చెవులకి బుట్టలు పెట్టుకుని, నిలువు బొట్టు దిద్దుకుంది.

"అమ్మమ్మా.. యిలారా!" అనసూయమ్మను పిలిచి కాళ్ళకు దండం పెట్టింది.

"త్వరగా పెళ్ళిచేసుకుని, హాయిగా బిడ్డాపాపలతో చల్లగా వుండు" దీవించింది.

"ఎప్పుడూ ఒకటే దీవెనా?"

"అంతకన్నా, సుఖం, సంతోషం ఎందులో ఉంటాయేం? పెరట్లో నాలుగు మందారపులు కోసి తెచ్చి దేముడికి పెట్టి నమస్కారం చేసుకో. పాయసం చేశాను, తిందువుగానీ," అంటూ వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

రచిత పూలకోసం పెరట్లోకి వెళ్ళింది.

గుమ్మానికి ఎదురుగా తులసికోట ముందు పిండితో ముగ్గులు పెట్టి వున్నాయి. కాస్త దూరంలో, నెలరోజుల క్రితం నాటిన గులాబీ మొక్క, పసుపుపచ్చ రంగు పూలతో తోటంతా సువాసనలు వెదజల్లుతుంది.

మందార చెట్టు దగ్గరకి వెళ్ళింది రచిత. ఆకుపచ్చ దేవతకి ఎర్రని కుంకుమబొట్లు పెట్టినట్టుగా చెట్టంతా విరగబూశాయి మందారాలు.

గోడ మీదుగా వాలివున్న కొమ్మని అందుకోవడానికి మునివేళ్ళ మీద నిలబడి ప్రయత్నిస్తూ వుంది.

సెల్‌ఫోన్‌లో మాట్లాడుతూ అప్పుడే అటుగా వచ్చిన అభీ ఒక్క క్షణం చిత్తరువులా నిలబడిపోయాడు.

నల్లటి నేలమీద పచ్చటి ఆమె పాదాలు.

చీరకొంగు నడుముకి దోపి కొమ్మని అందుకోవడానికి పూలచెండులా సాగుతూ వుంటే, ఒంటినిండా పూసిన అందాలు ఒక్కసారిగా కనువిందు చేశాయి.

కావ్యాల్లోని ప్రబంధనాయికలా ముగ్ధమనోహరంగా కనిపించిందామె. దోసిలినిండా పూలతో వెనక్కి తిరిగిన రచితకి అతని చూపులు పట్టుబడ్డాయి.

హఠాత్తుగా గుర్తుకు వచ్చినట్టుగా "ఐ విల్ కాల్ యూ లేటర్" అంటూ ఫోన్ కట్ చేశాడు.

"ఏమిటి? యివాళ విశేషం? కృష్ణాష్టమి పండుగా?"

రచిత పకపకా నవ్వింది.

"కృష్ణాష్టమి, పోయిన్నెల్లోనే అయిపోయింది. ఆ తర్వాత వచ్చే వినాయకచవితి కూడా ఈ మధ్యనే వెళ్ళిపోయింది..."

అంటూ, వంట యింటి గుమ్మంలోకి అడుగుపెడుతూనే, మంగమ్మ గొంతు వినిపించింది.

"ఇవాళ మా రచిత పుట్టినరోజు కాస్త పాయసం తీసుకో మంగమ్మా!" అనసూయమ్మ అంటూ వుంది.

"ఓ...అదా సంగతి..." అభీ నవ్వుతూ రచిత మొహంలోకి చూశాడు. పట్టుచీరలో నిండుగా రచిత, పక్కనే నిలబడి నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్న ఆజానుబాహుడైన యువకుడు.

వెంటనే, మంగమ్మ "అనసూయమ్మగారూ మనవరాలికి గుట్టుచప్పుడు కాకుండా పెళ్ళిచేశారా ఏం?" అనాలోచితంగా అనేసింది.

ఆ మాటలకు రచిత మొహం కోపంలో ఎర్రబడింది.

"మాట్లాడేముందు కాస్త ముందూ వెనుకా ఆలోచించి మాట్లాడండి మంగమ్మగారు" విసురుగా అనేసి వెళ్ళిపోయింది.

"నాకేం తెలుసు. పెద్దదాన్ని పొరపాటు పడ్డానే అనుకో. అంత కోపమా? అయినా, ఆడపిల్లలకు అంత కోపం పనికిరాదు, చెబుతున్నా గుర్తుంచుకో" వుడుక్కుంటూ అంది.

రచిత నుంచి సమాధానం రాలేదు.

"చిన్నపిల్ల తెలియక అంది. నువ్వేం మనసులో పెట్టుకోకు. ఎలాగూ నీ నోటితో అన్నావుగా మా రచితకి ఎక్కడైనా మంచి సంబంధాలు వుంటే చెప్పు" అనసూయమ్మ సర్ది చెబుతూ అంది.

"అలాగేలే"

"యింతకీ ఈ అబ్బాయి ఎవరు?" అభినవ్‌ని ఎగాదిగా చూస్తూ అంది.

"మా బంధువుల అబ్బాయిలే. హైదరాబాదులో పని వుండి వచ్చాడు."

"ఇంతకు మునుపెన్నడూ దుర్గాపురంలో చూసినట్టులేదే" మంగమం వదిలేటట్టు లేదు.

"ఇతను దుర్గాపురం రాలేదెప్పుడూ. వాళ్ళది మద్రాసు." అనసూయమ్మ అబద్ధం చెబుతున్నట్టు ఆవిడ మొహం చూస్తేనే అర్థం అయిపోతుంది.

కానీ మంగమ్మ పాయసం తింటూ పట్టించుకోలేదు. "ఇంతకీ ఈ అబ్బాయికి పెళ్ళయ్యిందా?" మంగమ్మ ప్రశ్నల పరంపర ఆపలేదు.

"ఆ... అయ్యిందండీ. ఇద్దరు పిల్లలు కూడా. మద్రాసులోనే వుంటే పిల్లలకి బొత్తిగా తెలుగు రావడంలేదని, హైదరాబాదు మారదామని యిక్కడ ఉద్యోగం వెతుక్కోవడానికి వచ్చాను." అభి ముసిముసిగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఓహో.. అలాగా?" అంటూ తలాడించింది.

ఆవిడ యింకో ప్రశ్న అడిగేలోపే అభి అక్కడ్నుంచి గబగబా వెళ్ళిపోయాడు. మంగమ్మ కాస్సేపు కూర్చుని, అవసరమైనవి, అనవసరమైనవే మాట్లాడి వెళ్ళిపోయింది.

అనసూయమ్మ పూరీలు వత్తుతుంటే, రచిత వాటిని చకచకా నూనెలో వేసి వేయించింది.

పదిగంటలకల్లా, అభి సూట్ వేసుకుని తయారై కిందికి వచ్చాడు.

"బహుశా యివాళ మీటింగ్ ఏదైనా వుండివుంటుంది" ట్రిమ్‌గా తయారై వచ్చిన అతన్ని చూస్తూ అనుకుంది.

"సమయానికి వచ్చావు. రా తిందువుగానీ" కూర, పూరీలు ప్లేటులో వడ్డిస్తూ అంది అనసూయమ్మ.

అతను ఏదో మాట్లాడాలన్నట్టు వంటగది గుమ్మం దగ్గరే నిలుచున్నాడు.

అనసూయమ్మ టిఫిన్ ప్లేటు చేతికిచ్చింది.

"మామ్మగారూ! నేను వుండడంవల్ల మీకింత యిబ్బందిగా వుంటుందని అనుకోలేదు. యివాళ సాయంత్రమే నేను వెళ్ళిపోతాను. " సీరియస్‌గా చెప్పాడు.

"ఆ మంగమ్మ మాటలకేనా? నువ్వు అవేమీ పట్టించుకోకు. ఆవిడమాట తీరే అంత. నీకు వెళ్ళాలని వుంటే వెళ్ళు. అంతేకానీ, ఎవరో ఏదో అన్నారని మాత్రం కాదు. అలా చేస్తే నాకు బాధ కలుగుతుంది గట్టిగానే చెప్పింది అనసూయమ్మ.

అతను సంకోచిస్తూనే, నెమ్మదైన స్వరంతో చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు. "నేను తప్పు చేశానో, ఒప్పు చేశానో తెలియదు మామ్మా. మామయ్యతో గొడవపడ్డాను. ఆ రాత్రి తాగి వచ్చి మీ యింట్లో అల్లరి చేశాను. అయినా, మీరెంతో ఆదరించారు. అసహ్యించుకోకుండా సేవలు చేశారు. ఇంత మంచి మనసున్న వాళ్ళని నేను ఎక్కడా చూడలేదు.

మీ యింట్లో వుంటేనే నాకు ప్రశాంతత అనిపించి వచ్చాను, కానీ, నావల్ల మీకెలాంటి సమస్యలు వస్తాయో అని ఆలోచించలేకపోయాను.

ఇక నేను మామయ్య వాళ్ళింటికి వెళ్ళదలచుకోలేదు వేరే యిల్లు చూసుకుని వెళ్ళిపోతాను."

ఆ మాటలు వింటూనే అనసూయమ్మ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"నీ యిష్టం వచ్చినన్నాళ్ళు యిక్కడ వుండొచ్చు అభీ. ఎవరో ఏదో అన్నారని, నువ్వేమీ అనుకోవక్కర్లేదు. కాకపోతే, ఒకమాట చెబుతాను. "నీరెప్పుడూ పల్లానికే పారుతుంది" ఎంతకాదన్నా ఆయన నీ మేనమామ. ఆయనకి నీమీద అభిమానం వుండకుండా పోదు. అది గుర్తుంచుకో" నెమ్మదిగా చెప్పింది.

అభినవ్ ఒక్క క్షణం మౌనంగా వున్నాడు.

పైకి మామూలుగా కనిపిస్తూ వున్నా మనసులో యింతగా మథనపడుతున్నాడని అర్థం అయ్యింది రచితకి.

"అమ్మమ్మా పూరీలు తినడానికేనా లేకపోతే ఫోటో తీసి ఫేస్‌బుక్‌లో పెట్టుకోవడానికా..." వాతావరణాన్ని తేలిక చేయడం కోసం అంది.

అభీ నవ్వి, టిఫిన్ ప్లేటు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

రచిత త్వరగా పట్టుచీర మార్చి కొత్త చుడీదార్ వేసుకుని వచ్చింది.

"వస్తాను. మామ్మగారు" వెళ్ళబోతూ అనసూయమ్మని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

"ఓహో... అమ్మమ్మ నీకు పర్మినెంటుగా పడిపోయింది" రచిత నవ్వుతూ అంది. అభీ కూడా నవ్వాడు.

"పద. నిన్ను మీ ఆఫీసు దగ్గర డ్రాప్ చేసి వెళతాను."

రచిత బుద్ధిగా తల వూపి, "వస్తాను అమ్మమ్మా!" అని చెప్పి, అతని వెంట నడిచింది.

"ఆరోజు రాత్రి మరీ అసహ్యంగా ప్రవర్తించానా?" కారులో కూర్చుంటూనే అడిగాడు రచితని.

"లేదు. అసహ్యంగా కాదు కానీ, మంచి ఎంటర్‌టయినింగ్‌గా వుంది" అంది నవ్వుతూ.

"గుడ్. అయితే నేను నవ్వించగలనన్నమాట."

కారు చౌరస్తా దాటి ముందుకు పోతూ వుంది.

"నేను బరస్ట్ అవడానికో కారణం వుంది. కానీ, బ్యాడ్‌లక్ ఏమిటంటే నా మోస్ట్ ఎంబరాసింగ్ మూమెంట్స్ అన్నీ రికార్డ్ అయ్యి టెలికాస్ట్ అయ్యాయి. తల్చుకుంటే ఒక్కోసారి సిగ్గుగా వుంటుంది. నవ్వూ వస్తుంది."

రచితకి ఏమి చెప్పాలో అర్థంగాక మౌనం వహించింది. "ఇవాళ షెరోనా టెక్ వాళ్ళతో అగ్రిమెంట్స్ రాసుకోబోతున్నాను. అన్నీ కరెక్ట్‌గా అయివుంటే దీన్ని డెవలప్ చేసి పి.కె గ్రూప్స్‌లో కలపాలని అయిడియా. యిప్పుడు రెండు మూడు స్టార్టప్ కంపెనీలను కలిపితే రన్ చేయాలని ఆలోచిస్తున్నాను." చెప్పాడు.

"ఆల్ ద బెస్ట్" చిరునవ్వుతో చెప్పింది.

"ఎప్పుడూ బుర్రలో ఒక ఛానెల్ బిజినెస్ గురించే ఆలోచిస్తూ వుంటుంది కాబోలు."

అభినవ్‌ని ఆఫీసులో మొదటిసారి చూసిన క్షణం జ్ఞాపకానికి వచ్చింది. మేనేజర్‌ని, సెక్రటరీనీ పరుగులు తీయిస్తూ ఎప్పుడూ బిజీగా వుండేవాడు.

అప్పుడూ, యిప్పుడూ పనిలో అదే శ్రద్ధ. అదే అంకితభావం.

"ఏంటీ సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తున్నావు?"

"ఏమీలేదు" నవ్వుతూ తల అడ్డంగా తిప్పింది.

కారు ఆఫీసు బిల్డింగ్ ముందు టర్నింగ్ తీసుకుని ఆగింది.

"థాంక్యూ ఫర్ ద రైడ్" చెప్పి కారు దిగబోయింది.

"ఒన్ మినిట్.."

ఏమిటన్నట్టు చూసింది.

"థాంక్యూ వెరీమచ్.. రచితా"

ఆమె చేతిమీద చేయి ఆనించి బరువుగా చెప్పాడు.

క్యూబికల్‌లో కూర్చున్నా రచిత ఆలోచనలు అభీ చుట్టూనే తిరగసాగాయి.

కారులో వస్తున్నప్పుడు అతను అన్న మాటలు.

"నా మోస్ట్ ఎంబరాసింగ్ మూమెంట్స్ రికార్డ్ అయ్యి, టెలికాస్ట్ అయ్యాయి"

ఎదుటివారు మనల్ని మంచివారుగా గుర్తించి నమ్మినప్పుడే, మనం ఎంత మంచివాళ్ళమో అది ఒకసారి ఆలోచిస్తాం.

రచిత వెంటనే సెల్‌ఫోన్ పాస్‌కోడ్ ఓపెన్ చేసింది.

అందులో రికార్డు అయిన వీడియో క్లిప్పింగ్‌ని చూసింది.

"పీకేయండి. పీకేయండి. పి.కె గ్రూప్స్ బోర్డులు కనిపిస్తే సోఫా మీద నిల్చుని తూలిపోతూ.. అభి"

రచిత పెదవులు చిరునవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి.

వెంటనే ఆ వీడియో క్లిప్‌ని డిలీట్ చేసేసింది.

ఒకొక్కసారి మనం కాజువల్‌గా చేసే పనులు, అవతలివారిని ఎంతో బాధపెడతాయి. ఒక మనిషి పడిపోతుంటే నవ్వడం లాంటిదే యిదికూడా.

"హలో.. ఏమిటో.. నీలో నువ్వే నవ్వుకుంటున్నావు?" వసూ గొంతు విని సెల్‌ఫోన్ పక్కకి పెట్టింది.

"మెనీ మెనీ హేపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ద డే" వెనకాలే సాత్విక్ విష్ చేస్తూ వచ్చాడు.

"ఇవాళ బర్త్‌డే ట్రీట్ రచిత నుంచి" అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"సారీ సాత్విక్! నాకసలు పుట్టినరోజు ఆర్భాటంగా చేసుకునే అలవాటే లేదు."

"సరే అయితే నేనిస్తాను ట్రీట్. ఎలాగైనా తప్పదు యివాళ"

"హూ. సరే అయితే. మధ్యాహ్నం లంచ్ కామత్‌లో, నేనే యిప్పిస్తా"

"అలా రా.. దారికి."

వసుధ కూడా విష్ చేసి వెళ్ళిపోయింది.

ఒంటిగంట కొడుతూనే, సాత్విక్ కారులో హోటల్‌కి వెళ్ళారు ముగ్గురూ.

లంచ్ ఆర్డర్ యిచ్చాక, "యిప్పుడే వస్తాను" అంటూ వాష్ రూంకి వెళ్ళాడు సాత్విక్.

"రచీ సాత్విక్ నిన్న నాకు మ్యారేజ్ ప్రపోజల్ పెట్టాడు."

చెబుతున్నప్పుడు వసుధ బుగ్గలు ఎర్రబడ్డాయి.

"మీ యిద్దరూ చీటికీ మాటికీ కొట్టుకుంటున్నప్పుడే నాకు అనుమానం వచ్చింది" నవ్వుతూ అంది.

"నిన్న ఈవినింగ్ పిజ్జాహట్‌కి వెళదామన్నాడు. సరే అన్నాను. తీరా చూస్తే, సిటీ అవుట్ స్కర్ట్స్ దాటి నారసింగి దగ్గర కొండల్లోకి తీసుకెళ్ళాడు. కొండల మధ్య అస్తమిస్తున్న సూర్యుడు, మేఘాలు అడ్డుపడడంతో ట్విలైట్ అదేనే బంగారు రంగులో సూర్యకిరణాలు చుట్టూ పరుచుకున్నాయి. అది ఉదయమో, సాయంత్రమో కూడా తెలియలేదు. బొమ్మలాగా చూస్తూ నిలుచుండిపోయాను. అప్పుడు ప్రపోజ్ చేశాడు. ఇట్‌వాజ్ సో రొమాంటిక్"

చెంపకి చేయి ఆనించుకుని చెబుతూ వుంటే వసుధ మొహంలో వింత కాంతి.

"నీకు యిష్టమేనని చెప్పావా?"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments